

Adu-ți aminte!...

Flavius Laurian Duverna

Adu-ți aminte!...

Motto:

Biblia - Cuprinde Eclesiastul 12-

Adu-ți aminte, întotdeauna
De Domnul, Făcătorul tău,
Ce-n cuvânt a strâns țărâna
Spre-ați face ochiul și mâna
Întocmai, după chipul Său!

În zilele dragi, din tinerețe
Când ești și tânăr și frumos,
Ascultă îndemuri și povețe
Spre-a le privi în multe fețe
Ce îți vor fi, de mult folos!

...Pân-ce n-apar zilele rele,
Până cand anii, nu sosesc,
Cu timpuri grele de veghere
Când atunci „nici-o plăcere”
În ei, vei zice: „nu găsesc!”

...Până nu cade întunecare
Peste-a luminii lună... stele,
Și nu se-ntinde peste soare
Temuta neagră destrămare
Perdeaua ceții, cu zăbrele.

...Și până nu se întorc norii
Îndată strașnic după ploaie,
Și până nu se sfârșesc zorii
Și încep să tremure ușorii,
Și cele tari, să se-ncovoaie.

Până nu se-oprește moara
Căci cei ce macină-s puțin,
Și până când nu vine seara
Când făpturile-s ca ceara...
Când toți îți pare ca străini.

Până când, nu se întunecă
Cei ce privesc pe ferestre,

Și când spre seară alunecă
În gol, ținut de-o mânecă
Încet în sunet de orchestre.

...Și până încă nu se închid
De din spre uliță spre-afară,
Acele porți, cari se deschid
Tot socotind un câmp arid
Și timpul în ani, îl măsoară.

Când și-uruitul morii scade
Și-abia... un glas de ciripit,
Al unei păsări, ce trist cade
Jos, sub ale bolților arcade
Jelindu-și, nefericitul sfârșit.

Pân-ce glasuri de cântărețe
Se-aude-n jalnic ton rostit
Și-abia cunoști atâtea fețe
Ce nu mai știu să dea binețe
Când dor îți este, de privit.

Ți-e frică de orice-nălțime,
Te sperii și de orice drum,
Fiindcă-ai uitat de istețime
Destoinicii fiind mai puține
Căci nu mai ai puteri acum.

Până migdalul nu-nflorește
Și perii albi nu umple capul,
Când de-abia se mai târăște
Și fără să vrea se prăvălește
Lăcusta, de-a berbeleacul.

...Și până poftele, nu-ți trec
Căci omul iată se îndreaptă,
Spre casa sa, unde-l petrec
Mulți bocitori, care se-ntrec
Și pe la porți, ei îl așteaptă.

...Până nu-ncepe a se rupe
Funia cea scumpă de argint,
Și până nu se sfarmă-n cupe
Și să-nceapă, a se-nterupe
Vasul, în străluciri de iacint.

Pân-ce găleata nu se sparge
Aducând apă, în drumul ei,

Din lipsa putredelor doage,
Și pân-ce roata nu mai trage
Din puț, scoțând apă să bei.

...Și până nu, iar se va face
Țărâna, în reavănul pământ,
Căci viața are-ale ei soroace
Și duhul din nou s-o-ntoarce
La Dumnezeu, în cerul sfânt.

...Căci totul e deșertăciune!
Și dac-ai vrea să întocmești,
Multe cărți, cu înțelepciune
Pentru-umple-ntreaga lume
Tot n-ai putea să isprăvești.

Chiar și înțeleptele cuvinte
Oricât vor fi, de cercetate,
Și pe deplin de-ar fi vestite
În tot pământul spre-auzite
Nu au valoare, nepăstrate!

Să ascultăm dar încheierea
La tot ce-a fost, învățătură:
De Dumnezeu, fie temerea,
De vrem cumva concilierea,
Poruncile, s-avem măsură!

Căci Dumnezeu la judecată
Va-mplini clar Cuvântul Său,
Pentru-a traduce orice faptă
Spre a da, răsplată dreaptă
În ce-i ascuns, bine sau rău.

Flavius Laurian Duverna
21 noiembrie 2007